

TORBJÖRN FLYGT
VAR MAN

NORSTEDTS

TORBJÖRN FLYGT

Längsta ögonblicket 1995

Män vid kusten 1997

Underdog 2001

Verkan 2004

Himmel 2008

Fiskplåt och bajsdrakar (barnbok) 2009

Fruktlösa tokobertar (barnbok) 2011

Outsider 2011

ISBN 978-91-1-305052-2

© Torbjörn Flygt 2013

Norstedts, Stockholm

Omslag: Sara R. Acedo

Omslagsbild: Maria Miesenberger

Tryckt hos Bookwell AB, Finland 2013

www.norstedts.se

Norstedts ingår i Norstedts Förlagsgrupp AB, grundad 1823

DU SKA INTE KOMMA HIT OCH FÖRSTÖRA. FÖR OSS. ÄR det vad du tänkt?

Kim, svarar Tom Haverland och lyckas få det att låta förtroligt, om jag ska vara ärlig har jag tänkt väldigt lite på dej. För några minuter sen visste jag inte ens att du existerar. Jag önskar att det fortsatt vara så. Andas, sa jag. In, ut. Hur länge har ni ...?

Vi har det bra.

Det var rappt, berömmar han sig. Äntligen fick han in en snyting, han också.

Men den besvaras med en hånfull blick, och en upp-
repning, som om han inte tas på allvar.

Hur länge?

Det var fem år i maj.

Det är inte så att –

Jo!

– att du låtsas att du är –

Det är självklart!

Självklart?

För första gången ändrar Tomas Haverland sitt röst-

läge, låter nästan vänlig och uppriktigt intresserad. Han studerar Kim med ett ansikte som är tomt och oförställt. Väntar.

Vi har kommit överens om det. Det blir bäst så.

Du vet förstås också det bäst.

Tomas Haverland får det att låta som ett konstaterande.

Det är en flicka. Visste du det – att det blev en flicka?

Han får inget svar den här gången. Han får en tystnad, en kompakt tystnad som han inte vet hur han ska tolka, tung och hotfull, och den tycks vara en evighet. En tystnad han kan sträcka ut handen och röra vid. Men i stället sträcker han ut handen och stänger av musiken som blivit alltför genomträngande. Det enda ljud som hörs utöver det låga atonala vinande som hör till grundutbudet av ljud i ett hyreshus av det här slaget är det från hissens rörelse upp genom trumman, ett långsamt mekaniskt väsen.

Han skulle vilja sätta sig nu, men låter bli. Det intetsägande korsordet ligger uppslaget överst bland grejorna på bordet och han kastar en blick mot det, och på pennan som rullat ner på golvet. Tomas Haverland följer hans blick men säger inget, tittar på sitt armbandsur och därefter genast upp.

Vet du hur gammal hon är? Gissa.

Till skillnad från dej var jag med, svarar Tomas Haverland avmätt.

Hon behöver en pappa. Alla barn behöver en pappa.
Har du lärt dej den ramsan utantill?

Tomas Haverland skrockar till, som om han kommit att tänka på något lustigt minne. Grymtar.

Och det ska du föreställa? Har Sara inte tänkt berättat?

Hon är för liten. När hon blir äldre –
När hon blir äldre är det för sent.

Nu är jag det, hennes pappa.

Han sätter sig ändå, till sist, för att markera beslutshet, intalar han sig, eller om det är av ren trötthet. Han närmast sugts ner i soffans bottenlösa djup, så djupt att det lilla övertag han tyckte sig vara på väg att erövra genast går förlorat. Det är som om han för första gången blir medveten om i vilket skick den är. Dessutom upptäcker han en fläck på tröjan från frukostfilen. Den går inte att krasa bort.

Det är jag! ryter Tomas Haverland, men försöker genast sansa sig och tala lugnare igen. Hur kan du ta dej rätten?

Kim är tacksam över att sitta ner nu.

Att vara pappa är att vara behövd. Du är inte behövd.
Tomas Haverland ska precis svara något, en invänd-

ning förmodligen, han har öppnat munnen. Men orden uteblir och han vänder sig bort, tar sig hastigt för bröstet, men den här gången utan att maskera rörelsen, och han andas med två, tre djupa andetag. Vilket ger Kim ett överraskande utrymme att trampa vidare.

Du var här för Sara, sa du.

Haverland häver sig åt sidan på ena skinkan och får fram en näsduk ur byxfickan, en bländvit näsduk som han omsorgsfullt vecklar ut och torkar pannan med. Måste naturligtvis vara olidligt varmt att sitta med ytterrocken på och slipsen hårt åtdragen.

För *båda*.

Han knyter näven om duken.

Du kan inte utge dej för att vara nåt du inte är. Aldrig har varit! Jag ska berätta hur det ligger till.

Det ska du inte alls.

Passa dej!

Det skulle bli en chock för henne.

Och det kommer du att tänka på först nu?

Tomas Haverland håller upp näsduken till munnen som för att dölja att han tvingas till ett par rejäla andetag till. Han torkar ansiktet igen.

Kan du öppna fönstret?

Vill du inte ta av dej rocken? hör Kim till sin överraskning sig själv säga.

Här är ingen luft, stönar den andre.

Men han krånglar sig efter kort betänketid ur rocken, låter den hänga bakom sig över ryggstödet med det blanka fodret vänt utåt. Han slätar till kavajens slag, andas lugnare nu. Har en kroppshydda som måste göra varje rörelse till en ansträngning.

»Jag vill aldrig se honom igen.« Fattar du? säger Kim.

Kan du öppna fönstret, eller?

Men Kim reser sig inte, han vet vad han ser eftersom han sett det många gånger förut och det är inte så allvarligt som det låter på andningen, skulle nästan kunna höra till den andres taktik, om det inte vore för att hans ögon ändå säger att han inte mår bra. Kim sitter kvar, alldeles stilla, med händerna i knät. Säger:

Du har förstört tillräckligt för henne.

Jag är övertygad om att du med glädje skulle kunna redogöra för det.

Jag tänker på flickan.

På nytt hörs ljudet av hur hissen segar sig upp genom fastigheten, ett sävligt tungt susande, följt av klonket då hissburen angör våningsplanet ovanför.

Hissen, svarar Kim på Tomas frågande ansiktsuttryck.

Och han reser sig, lättad över att komma upp ur

soffans gap i ett stycke, men han går inte fram till fönstret utan tvärs över rummet och tänder takbelysningen. Rummet läggs i ett så överraskande sken att de båda stirrar upp mot plafonden där bara två av de tre glödlamporna fungerar och den tredje varit sönder i evinnerliga tider. »Kan du byta, är du snäll«, har Sara bett, åtskilliga gånger, med irritationen i rösten, »för jag vågar inte ställa mig på en stol nu.« »Självklart, jag gör det meddetsamma.« »Lovar du, så att du inte glömmer igen?«